

[Justitsministeren.]

her som Aarsag til, at man nu skulde gaa bort fra den nugældende Straffelov og indføre nye Straffebestemmelser, anfører Forbrydelser, som blev begaaet under Straffeloven af 1866, kan disse Vidnesbyrd jo ikke anvendes imod den gældende Straffelov. Men naar det ærede Medlem spurgte mig, om jeg vilde drage Omsorg for, at den gældende Straffelov bliver administreret saaledes, at ethvert Middel, som findes i den nugældende Straffelov til at undertrykke Forbrydelser, kommer fuldt ud til Anvendelse, kan jeg forsikre det ærede Medlem om, at det har jeg bestræbt mig for fra den Dag, denne Straffelov traadte i Kraft, og det vil jeg bestræbe mig for til det yderste, saa længe jeg staar i Spidsen for Justitsministeriet. I den Henseende kan jeg give det ærede Medlem den mest beroligende Erklæring, som tænkes kan.

Som Bevis for, at den nye Straffelov har virkningsfuldere Midler til at bekæmpe Forbrydelser end Straffeloven af 1866, kan jeg for det første henvise til, at den højeste Straf, man efter Straffeloven af 1866 kunde ifalde for det ikke fuldbyrdede Mord, var 18 Aars Tugthus. Det vil sige, at selv den farligste Forbryder, der koldblodigt havde planlagt et Drab, men ved en eller anden tilfældigt mellemkommende Hindring blev forhindret i fuldt ud at realisere sit forbryderiske Forsæt, efter 18 Aars Forløb maatte sættes paa fri Fod. Han havde dermed betalt sin Skyld til Samfundet og kunde begynde forfra. Dette var en meget uheldig Omstændighed ved Straffeloven af 1866, som vi anvendte indtil 1933. Oven i Købet var det i Virkeligheden saadan, at naar en Forbryder havde udstaaet Straf for den Forbrydelse, han var idømt Straf for, saa skulde han ud igen. Nu har vi i den nye Straffelov faaet ganske anderledes Midler imod Forbrydelser, og de vil ogsaa kunne ramme en Mand som Wagner og vil komme til at ramme ham nu.

Efter Straffeloven af 1930 er Forholdet det, at Forsøg principielt straffes ligesom den fuldbyrdede Handling. Den i Forhold til det forbryderiske Forsæt ofte mere eller mindre tilfældige Omstændighed, at Forbrydelsen ikke bliver fuldbyrdet, saaledes at Ofret ikke omkommer, skal altsaa ikke komme Forbryderen til gode. Det staar i

Domstolenes Magt at idømme livsvarigt Fængsel selv ved det rene Drabsforsøg, naar dette skønnes at have en særlig farlig Karakter. Tilsvarende Regler gælder om den, der medvirker til Manddrab eller Forsøg derpaa. Der er altsaa meget betydelig virkningsfuldere Midler mod Forbrydelse paa disse Hovedpunkter i den nye Straffelov end i den gamle.

Hertil kommer, at Straffeloven af 1930 indførte nogle nye Retsmidler, som Straffeloven af 1866 ikke kendte, med Hensyn til særlig farlige Forbrydere. Ifølge den nye Straffelovs § 65 kan man nemlig over for en Person, der tidligere for en Sædelighedsforbrydelse eller ifølge to Straffedomme har udstaaet Fængselsstraf eller har hensiddet i Arbejdshus i tilsammen mindst 2 Aar, anvende den saakaldte Sikkerhedsforvaring, naar han paa ny gør sig skyldig til Straf af Fængsel og maa karakteriseres som en Vaneforbryder, der af Hensyn til Samfundets Sikkerhed bør tages i Forvaring. Dette Retsmiddel adskiller sig fra Straf derved, at det anvendes paa aldeles ubestemt Tid; saafremt Hensynet til Samfundets Sikkerhed kræver det, kan vedkommende holdes indespærret for Livstid, selv om han kun har begaaet en Forbrydelse, der i sig selv langtfra skulde kvalificere ham til en livsvarig Straf, f. Eks. ogsaa hvis han oftere har begaaet Forbrydelser imod Sædeligheden af mindre alvorlig Natur, af hvilke ingen kan belægges med Lovens strengeste Straf. Som man ser, er det særdeles vidtgaaende Retsmidler, som man af Hensyn til Samfundets Sikkerhed har faaet Hjemmel til at anvende over for disse Forbrydere.

Mange af de Personer, der begaar de Forbrydelser, vi her taler om, nemlig særlig grove Forbrydelser, er utilregnelige i Handlingens Øjeblik eller i hvert Tilfælde uegnede til Paavirkning gennem Straf. Mod saadanne Personer er der derfor ved Straffelovens § 70 truffet særlige Sikkerhedsforanstaltninger, f. Eks. Anbringelse i Sindssygehospitalet, Aåndssvageanstalt eller særlige Anstalter. Denne Bestemmelse kommer særlig til Anvendelse paa Psykopater, over for hvem man altsaa anvender en Indespærring, der principielt er livsvarig og derfor frembyder den højeste opnaaalige Sikkerhed for Samfundet, medens man efter Straffeloven af 1866 — det beder